

ÖYKÜ

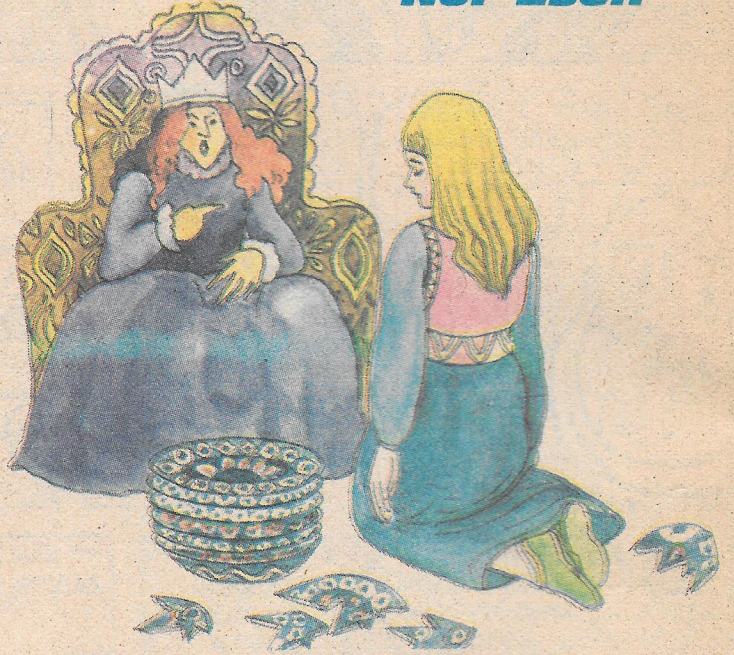
KRALİÇENİN TABAKLARI

Nur Esen

BİR varmış bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde kocaman sarayı olan küçük, şirin bir ülke varmış. Bu şirin ülkenin, kocaman sarayından ülkesini yöneten sorumsuz, bencil bir Kraliçesi varmış. Kraliçe halkını pek önemsemez, sorunlarıyla ilgilenmezmiş. “Benim her şeyim var, her istediğim oluyor, Ben mutluyum ya. Bir ülkenin Kraliçesi mutlu ise, halkı da mutlu demektir.” diye düşünürmüş hep.

Bu bencil, yalnız kendini düşünen Kraliçe'nin en çok sevdiği iki şeyden birisi, biricik kızı Gülbahar' mış. Kraliçe, Gülbahar'ı çok sever onun bir dediğini iki etmez, dizinin dibinden ayırmazmış. İkinci sevdiği ise, eşyaları arasında dünyada bir eşi daha olmayan çok önem verdiği bir yemek takımı imiş ki Kraliçe'nin anneannesinden kalan bu takım, gerçekten bir sanat eseriymiş. Çok değerli taşlarla motif motif işlenmiş, hepsi ayrı güzel tam on iki tabakmış. Kraliçe, bu tabaklarda yemek yemeğe kıyamaz, hayran hayran seyredip sonra yine yerine kaldırırmış.

Bir gün komşu ülkelerden birinin kral ve kraliçesi, ülkesini ziyaret etmek istediklerini haber etmişler Kraliçe'ye ülkeye Kral öldüğünden beri ilk kez başka bir ülkeden konuk geliyormuş. Kraliçe, bu önemli konuklarının en iyi şekilde ağırlanması için emirler vermiş. Ülkede, özellikle sarayda büyük bir telaştır başlamış. Çok kısa sürede saraydaki bütün eşyalar değiştirilip yerine yenileri alınmış. Tüm çalışanlara en güzel giysiler dağıtılmış. Saraydaki her

şey göz kamaştırıyormuş. Kraliçe bütün bu güzellikler içinde yemekte o değerli tabaklarının kullanılmasını gerektiğini düşünmüş ve hepsini tek tek kendi elleriyle ortaya çıkarıp çok dikkatli olmalarını söyleyerek hizmetçilerine vermiş.

Ertesi gün ziyafet sofrası hazırlanırken bütün hizmetçiler, uşaklar oraya buraya koşuşturuyor, her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyorlarmış. Bu koşuşturma sırasında Kraliçe'nin tabaklarından birisi çok genç ve çok yeni olduğu için acemi olan hizmetçinin elinden düşüp parça parça olmuş. Kraliçe, tabağını yerde paramparça görünce bayılmamak için kendini zor tutmuş. Bütün dünyası yıkılmış. Köşede büzülüp korkudan titreyen hizmetçiye kin ve nefretle bakarak, öfkeyle: “Derhal bu kadını zindana atın ve hiç yemek vermeyin ki

açlıktan ölsün. Tabağımı kırmak ne demekmiş anlasın” diye bağırmış. Kraliçe'nin muhafızları emre uyup genç hizmetçiyi kollarından tutmuşlar, ağlamalarına aldırmaksızın zindana atıp ölüme terketmişler.

Kraliçe'nin değerli konukları gelmiş. Yemekler yenmiş, eğlenceler yapılmış, ancak Kraliçe kırılan tabağı aklına geldikçe ağlamaklı oluyor, genç hizmetçiye daha da kinleniyormuş. Konuklar Kraliçe'nin bu üzüntüsünün farkına bile varmadan çok iyi ağırlandıkları için teşekkür ederek, ayrılmışlar ülkeden.

Aradan günler geçmiş. Küçük Prenses Gülbahar, annesinin dalgınlığından yararlanarak oynamak için sarayın bahçesine çıkmış bir gün. Çılgınlar gibi oynamaya başlamış. Ancak bahçe o kadar büyükmüş ki, Küçük Prenses sa-

raydan çok uzaklaştığını hissetmiş ve yolunu kaybetmiş.

Kraliçe, kızının kaybolduğunu öğrenince çok üzülmüş. Kırılan tabağını unutmuş. Hasta olup yataklara düşmüş ke derinden. Adamlarına, "Küçük Prenses'in bulunmasını" emretmiş. Ayrıca halka haber salıp: "Küçük kızımı kim bulursa, ona dilediğince altın vereceğim" demiş.

Gülbahar Prenses yorgunluk-tan, korkudan ve açlıktan bitkin bir halde sarayın yolunu arıyormuş ki ağaçların arasından küçük bir kulübe görmüş. Çok sevinmiş. Tüm gücünü kullanarak kulübeye kadar gidebilmiş. Kapıyı çalmış ve hemen oracıkta düşüp bayılmış. Kapıyı yaşlı bir kadın açmış. Küçük kıza görünce hemen kucaklamış, içeri almış. Ocağın yanında bir yatak yapıp yatırmış. Sabunlu sularla elini, yüzünü, ayaklarını yıkamış. Sıcak bir çorba yapıp eliyle yedirmiş. Küçük Prenses kar-nını doyurunca bütün gün uyumuş. Ertesi gün uyandığında yaşlı kadını başucunda bekler bulmuş.

Küçük Prenses, kendisine iyilik yapan kadının boynuna sarılıp, teşekkür etmiş. Sonra da "Nineciğim, ben prensesim. Prenses Gülbahar. Yolumu kaybettim, saraya dönemiyorum. Ne olur beni an-neme götürün!" demiş ve kendisini tutamayıp ağlamaya başlamış.

Rastlantı bu ya, yaşlı kadın kraliçenin tabağını kırdığı için zindana atılan hizmetçinin annesiymiş. Küçük kıza "Biraz daha dinlenmeniz gerek prensesim. Henüz tam iyileş-mediniz. Bu arada benim de hallet-mem gereken bir işim var. Şimdi gitmeliyim. Yarın gelir sizi alırım. Birlikte saraya gideriz." demiş ve hemen saraya gitmek üzere yola çıkmış.

Saray muhafızlarına "Prenses'i buldum, beni Kraliçe'nin yanına götürün" demiş. Kraliçe, kızını bulduğunu söyleyen bu kadını sevinçle karşılamış. "Dilediği kadar altın verilsin" diye emir verecekmiş ki, yaşlı kadın Kraliçe'yi susturarak "Kraliçem kızınızın yerini biliyorum, ama yerini bir şartla söylerim." demiş. Kraliçenin gözünde hiçbir şeyin önemi yokmuş.

NUR ESEN *Erzincan'da doğdu. Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-İş Bölümü'nü bitirdi. On yılı aşkın bir süre devlet memurluğu yaptı. Kendi isteğiyle bu görevden ayrıldı. Şimdi çocuklar için öyküler ve masallar kaleme alıyor. Henüz basılı bir eseri yok.*

"Dile benden ne dilerse, her istediğin yerine getirilecektir." diye yanıt vermiş. Yaşlı kadın: "Kraliçem, sizin çok sevdiğiniz bir yemek takımınız var biliyorum. İşte o takımınızı bana vermenizi istiyorum demiş.

Kraliçe, duraksamadan hemen adamlarına emir vermiş. Tabakları

getirip yaşlı kadının önüne koymuşlar. Ancak kadıncağız dönüp tabaklara bakmamış bile. Sadece acı acı gülümsemiş ve: "Ben, tabaklardan birisini kırdı diye zindana atıp, ölüme terkettiğiniz hizmetçinin annesiyim" demiş. Kraliçe'nin şaşkın bakışları altında konuşmasını sürdürmüş. "Görüyorsunuz ya Kraliçem kendi kızınız için o çok sevdiğiniz tabaklarınızı hiç düşünmeden bana verebiliyorsunuz. Oysa benim kızımı bir tabak için ölüme terkettiniz. Siz Kraliçe' siz ben ise yoksul bir kadın, ama ikimiz de anneyiz. Duyularımız aynı. Bir malın yerine yenisi, belki de daha iyisi alınabilir, ancak bir evladın yerini hiçbir şey dolduramaz. Kızınıza karşılık kızımı istiyorum."

Yaşlı kadının bu sözleri üzerine Kraliçe, hatasını anlamış. Hizmetçinin derhal serbest bırakılmasını emretmiş.

Kraliçe, kızına kavuşmanın sevinciyle ülkede üç gün üç gece eğlence yapılsın istemiş. Hizmetçisini ve yaşlı annesini de saraya alarak, onlara çok iyi davranmış.

Bu olaydan sonra Kraliçe, halkına daha çok önem vermiş. Onların sorunlarını kendi sorunları bilmiş. Halkın rahat edebilmesi için çalışmış.

O mutlu ülkenin mutlu kraliçesiymiş artık.

23 NİSAN

Bugün yirmi üç Nisan,
Toplandı bütün vatan.
Millet Meclisimize
Atatürk oldu başkan.
Korudu güzel yurdu,
Yılmaz bir ordu kurdu.
Türkün şanlı sesini,
Dünyalara duyurdu.
Yükseldi bayrağımız,
Koparıldı bağımız.
Sultandan ayrılınca,
Kurtuldu toprağımız.
Türk çocuğu gül, sevin,
Yaşa yurdunda emin.
Bugünü an, bayram et,
Bugün senindir, senin.

Vasfi Mahir KOCATÜRK